

Имон овардан ба улуҳияти Худо

﴿توحيد الألوهية وأهميته﴾

[Тоҷики – Таҷики – طاجيكية]

Сомонаи: www.firdavsi.com

2009 - 1430

islamhouse.com

توحيد الألوهية و أهميته

« باللغة الطاجيكية »

موقع : www.firdavsi.com

2009 - 1430

islamhouse.com

Имон овардан ба улуҳияти Худо

Маънои имон овардан ба улуҳияти Худованд:

Имон овардан ба улуҳияти Худо

Бояд ҳар инсон тасдиқи қатъӣ намояд ба ин ки танҳо Аллоҳ таъоло сазовори ибодат ва парастии зоҳирӣ ва ботинӣ мебошад; монанди дуъо, хавфу тарс аз Худо, таваккал намудан, мадад хостан, намоз, закот ва рӯза. Бино бар ин банда яқин менамояд, ба ин ки фақат Аллоҳ таъоло маъбудӣ барҳақ ва бе мисли монанд мебошад, чуноне ки Аллоҳи бузург фармуда:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿۱۶۳﴾ وَإِلَهُكُمْ إِلَهٌُ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

البقرة: ۱۶۳ ﴿۱۶۳﴾

«Ва Худои шумо якест, нест худое ҷуз
Худованди бахшанда ва меҳрубон.»(Бақара-163)

Худованд дар ин оят хабар медиҳад, ки ӯ маъбудӣ якто буда, парастидани ғайри Худо барои банда дуруст нест.

Имон овардан ба улуҳияти Худованд иборат аз ин аст, ки банда чунин эътироф ва иқро менамояд, ки фақат Худованд сазовори парастииш ва бандагӣ буда, тамоми анвоъи ибодату бандагиро барояш анҷом медиҳад, бино бар ин ба касе ки ғайр аз ӯ дуъо намекунад ва ба ҷуз аз ӯ аз ҳеҷ кас

наметарсад фақат бар Ў таваккал менамояд ва танҳо дар назди Ў сар фуруд оварда, Ўро сачда мекунад, зеро ки ба чуз Аллоҳи пок касе сазовори ибодар ва парастии нест. Чи тавре ки Худованд мефармояд:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٥٥﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٥٦﴾ الفاتحة: ٥
«Фақат ўро ибодат мекунем ва аз Ў мададу ёри мецоҳем.» (Фотиҳа-5)

Аҳамити имон овардан ба улухияти Худованд аз гуфтаҳои зайл маълум мегардад:

1. Дар ҳақиқат ҳадаф аз офариниши чинну инсон парастидани Худованди якто мебошад, зеро ки Ў фармуда:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٥٦﴾ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٧﴾
الذاريات: ٥٦

«Ва на офаридам чинн ва инсро барои ибодат карданашон маро.» (Зориёт-56)

2. Дар ҳақиқат ҳадаф аз фиристодани Паёмбарон ва китобҳои осмонӣ иқро намудани бандагон аст, ба ин ки танҳо Худованд сазовори парастии ва ибодат кардан мебошад.

3. Албатта, аввалин масъулият аз тарафи Худо мебошад, чи тавре ки дар васияти Паёмбари Худо (саллаллоҳу алайҳи васаллам) ба Муъоз писари Ҷабал чунин омадааст: «Эй

Муъоз! Ҳароина ту ба тарафи мардуми аҳли китоб (насрониён) меравӣ, пас аввалин чизе ки онҳоро ба он даъват мекунӣ, ин аст, ки эшон гувоҳи диҳанд ба ин ки нест худое сазовори ибодат ҷуз Аллоҳи пок.» Яъне онҳоро ба ин даъват кун, ки тамоми анвоъи ибодатро барои Худои якто анҷом диҳанд. (Ба ривояти Бухорӣ ва Муслим)

Маънои «ЛО ИЛОҲА ИЛАЛЛОҲ»

Ин калимаи бузург аввалин ва охирин воҷибот бар ҳар шахс мебошад, бино бар ин агар касе баъди иқрои намудани ин калима бимирад, бегумон дохили ҷаннат хоҳад шуд. Чи тавре ки Паёмбари Худо (саллаллоҳу алайҳи васаллам) мефармояд: «Ҳар касе, ки бимирад дар ҳоле, ки ӯ ба ин бовар аст, ки нест худое ғайри Аллоҳ таъоло ҳароина шахси мазкур ба бихишт мебарояд.» (Ба ривояти Муслим)

Аз ҳамин ҷиҳат иқрои намудан ба «ЛО ИЛОҲА ИЛАЛЛОҲ» бузургтарин ва муҳимтарин масъулиятҳо бар души ҳар инсон ба шумор меравад. Маънои «ЛО ИЛОҲА ИЛАЛЛОҲ» инкор кардани улӯҳияти ғайри Худо ва собит сохтани тамоми улӯҳияти барои Худованди

якто мебошад.
Аз ин чо бар меояд, ки маънои «ИЛОҲ» маъбуд (парастидашуда) мебошад, бино бар ин касе ки ғайри Худо чизи дигарро парастид намояд, дар ҳақиқат онро «ИЛОҲ» баргузидааст. Ба чуз Худованди якто тамоми илоҳҳо ва худоёни сохта «БОТИЛ» ва «ДУРЎҒ» мебошад.

Аллоҳ таъоло ҳамон илоҳест, ки дилҳои бандагон би муҳаббату таъзим, тарсу фармонбардорӣ ва бо таваккал кардану дуъо намуданаш машғули ибодати Ӯ мебошанд ва шодмониву хушбахтӣ фақат ба татбиқи намудани маънои «ЛО ИЛОҲА ИЛАЛЛОҲ» дар ҳаёт ба даст меояд, зеро ки хурсандӣ ва зиндагии гуворо танҳо дар сояи улӯҳият (*хос гардондани ҳамаи ибодат барои Аллоҳ*) мебошад.

Аркони «ЛО ИЛОҲА ИЛАЛЛОҲ»: Ин калимаи бузург ду рукн дорад, ки рукни аввали он нафи (инкор) ва рукни дуввумаш исбот мебошад. Рукни (қисми) аввали он, «ЛО ИЛОҲА» буда, инкор кардани парастидани ғайри Худо ва кофир шудан ба худоёни сохтаро ифода менамояд ва рукни дуввуми он «ИЛАЛЛОҲ» буда, собит намудани ибодату парастидани Худоро ва хос гардондани тамоми

ибодатхоро барои ҳақтаъоло ифода менамояд.

Далели гуфтаҳои боло оятҳои мубораки зайл мебошад:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿۱﴾ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ

فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا ﴿۲۵۶﴾ البقرة: ۲۵۶

«Ҳар касе, ки ба тоғут (бут) кофир шуда (ин маънои рукни аввал «ЛО ИЛОҲА» аст) ба Худо имон меорад (ин маънои рукни дуввуми «ИЛАЛЛОҲ» мебошад) ҳаққо, ки ӯ ба дастовези устувор чанг задааст.» (Бақара-256)

Шартҳои «ЛО ИЛОҲА ИЛАЛЛОҲ»: Ҳар касе, ки мехоҳад калимаи «ЛО ИЛОҲА ИЛАЛЛОҲ»-ро ба забон биёрад, барои ӯ ҳафт шарти зерин зарур аст, ки бидуни ин шартҳо гуфтани ин калима фоидае надорад;
1. Донистани маънои «ЛО ИЛОҲА ИЛАЛЛОҲ» мебошад, чи тавре ки Худованд мефармояд: «Пас, яқин кунед, ки нест илоҳе ҷуз Худованд» (Муҳаммад-19)

2. Яқин кардани гӯянда ба маънои калимаи мазкур, пас агар дар маънои он шакку гумон дошта бошад, ба забон овардани ин калима ба гӯяндааш ҳеҷ фоидае намебахшад. Худованд мефармояд:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا ﴿ ﴿١٥﴾ الْحَجَرَات: ١٥

«Албатта, муъминони ҳақиқи касонеанд, ки ба Худо ва расулаш имон оварда, сипас дар имонашон ҳеҷ шакку гумон накарданд.»

(Ҳуҷурот-15)

3. Қабул кардани мазмуни ҳамин калима дар зиндагӣ аст, ки он танҳо ибодат кардани Худо ва тарк намудани парастии ғайри Ӯ мебошад пас агар касоне, ки ин калимаро гуфта, ибодати Худои якторо напазирад, аз ҷумлаи касоне мебошад, ки Худо дар васфашон чунин гуфта: «Чун барои кофирон гуфта шавад, ки нест ҳеҷ маъбуде ҷуз Аллоҳ таъоло саркашӣ кардан мегӯянд, ки оё мо ба сухани шоъири девона маъбудони хешро раҳо намоем?» (Соффот, 35-36)

4. Таслим шудан ва итоъат кардан ба мазмуни ин калима, ки Худованд мефармояд: «Ва ҳар касе, ки ба сӯи Худо рӯй оварда ӯро итоат намояд, дар ҳоле, ки нақӯкор аст, ҳароина чанг зада аст ӯ ба дастовези* маҳкам ва устувор.»(Луқмон-22) (*Ва он дастовез «ЛО ИЛОҲА ИЛАЛЛОҲ» мебошад).

5. Садоқат кардан ба ин калима, яъне калимаи мазкурро содиқона аз тағи дил бигӯяд. Чуноне ки Паёмбар (саллаллоҳу

алайҳи васаллам) фармуда: «Касе, ки сидқан аз тағи дил бигӯяд, ки нест Худое ҷуз Аллоҳ таъоло ва Муҳаммад банда ва расули ӯст, Худованд ҷасади ӯро бар оташи дӯзах ҳаром мегардонад» (Ба ривояти Бухорӣ ва Муслим)

6. Ихлос намудан ба калимаи мазкур, яъне тамоми аъмоли худро аз доғҳои ширк тоза намояд ба ин тариқ, ки бо гуфтани ин калимаи кадом манофиъи дунявиро қасд накунад. Паёмбари Худо (саллаллоҳу алайҳи васаллам) гуфта: «Худованд ҷасади ҳамон шахсеро бар оташи дӯзах ҳаром гардондааст, ки “ЛО ИЛОҲА ИЛАЛЛОҲ”-ро ба забон оварда, ризои Худоро мегӯяд.» (Ба ривояти Бухорӣ ва Муслим)

7. Дӯст доштани муҳтавои калимаи мазкур ва низ муҳаббат варзидан нисбати касоне, ки ба ин калима иқрор намуда ва тибқи он амал менамоянд: «Баъзе аз мардум барои Худо шарикӣ ҳамтоҳа қоиш шуда, онҳоро мисли Худо дӯст медоранд ва касоне ки имон овардаанд Худоро бештар дӯст медоранд.» (Бақара-165) Бино бар ин иқроркунандагони ба ло илоҳа илаллоҳ Худоро холисона (бешарикӣ ҳамто) дӯст медоранд ва аммо мушрикони ба Худо шарик ва ҳамто қарор дода, ҳамроҳи Худо дигар маъбудони сохтаро низ дӯст медоранд

ва ин амал мухалифи маънои «ЛО ИЛОҲА ИЛАЛЛОҲ» мебошад.

Маънои ибодат: Ҳар қавлу амали зоҳирӣ ва ботониеро, ки Худованд писандида қабул намояд, ибодар номида мешавад. Монанди парастии Аллоҳ ва дӯст доштани Паёмбар, тарси Худо, таваккал намудан бар Худо, пурсидани ҳоҷат аз Худо, намоз, закот, эҳсону накӯи ба падару модар, зикри Худованд, чиҳоду пайкор намудан алайҳи куффор ва мунофиқон ва ғайра. Бино бар ин анвоъи ибодат зиёд буда, ҳар гуна тоъатҳо ва кори хубро дар бар мегирад, монанди тиловат кардани Қуръон, дастӣ ёри дароз кардан ба фақирон ва мӯҳтоҷон, садоқат ва ростӣ, амонатдорӣ ва сухани хуш. Ибодат тамоми корҳои муъминонро дар бар мегирад ба шарте ки ӯ дар анҷом додани корҳои мазкур наздик шудан ба ризои Худоро қасд кардан бошад. Аз ин рӯ, агар яке аз мо бо нияти қувват ва нерӯ гирифтани барои ибодати Худо бихурад ё бинӯшад ва ё бихобад бегумон аз тарафи Худо дар хӯрдану нӯшидан ва хобиданаш аҷру савоб дода мешавад. Ҳамин одатҳои рӯзмара (хӯрдан, ошомидан, хобидан) агар бо нияти нек бошанд дар назди Худованд онҳо ибодат ҳисобида мешаванд, ки анҷомдиҳандааш

ачру савоб ҳосил менамояд, бино бар ин мафҳуми ибодат ба намоз хондану рӯза гирифтани ва амсоли он маҳдуд намебошад.

Дар ҳақиқат ҳамин ибодат буд, ки Худованд ҳамаи мардумро барои он халқ кардааст. Аллоҳ таъоло мефармояд: *«Ва наофаридам чин ва инсро, магар ин ки маро парастии кунанд, аз онҳо ризқу рӯзиё намехоҳам ва низ аз эшон намехоҳам, ки дигаронро таъом бидиҳанд ҳамонро рӯзидиҳанда танҳо Худоест, ки ӯ соҳиби қувват ва иқтидори абадист.»* (Зориёт, 56-58)

Худованд дар ин оят ҳикмати офариниши чини ва инсонро баён карда мегӯяд, ки онҳо барои парастии холиқашон (Аллоҳ) офарида шуданд, дар ҳоле, ки Худованд аз ибодат кардани эшон бениёз буда, ҳуди онҳо аз чиҳати мӯҳтоҷ буданашон ба Худованд ниёзманди парастии ва ибодати ӯ мебошанд. Дар ҳақиқат эҳтиёҷи банд ба ибодати Худо аз мӯҳтоҷ буданаш ба обу нон зиёдтар ҳис мешавад, дили инсон агар лаззати ибодати Худоро бичашад ҳаргиз дар назди ӯ чизи аз ибодат ва бандагӣ ширинтар ва маҳбубтар намебошад ва ҳеҷ касе аз ранҷу мушкilotи дунё начот намеёбад, магар вақте ки, Худоро ба яктой ибодат намояд.

Аркони ибодат: Ибодате ки Худо онро супориш дода, бар ду поя устувор мебошад: Аввал: тарс ва фурутанӣ дар баробари Худо Дуввум: Муҳаббати комил ва гироиши том ба Аллоҳ таъоло

Бино бар ин, барои ибодати Худо фарз намуда лозим ва зарур аст, ки дар он фурутанӣ ва тарси ом, муҳаббат ва умеди комил вучуд дошта бошад. Муҳаббати сирф, ки дар он тарсу фурутанӣ нест, ибодат ҳисобида намешаванд, монанди муҳаббати инсон нисбат ба таъом ва молу сарват, инчунин тарсу хавфи бе муҳаббат ҳам ибодат шуморида намешавад, монанди тарсидани инсон аз ҳайвони даранда, вале вақте тарсу муҳаббат дар амали банда ҷамъ шавад, ибодати мақсуд ба даст меояд. Бояд бидонем, ки ибодату бандагӣ танҳо барои Худованди якто мебошад. Тавҳид сабаби қабули ибодат аст: Ба дурустие ки агар ибодати Худо тавҳиду яктопарастии ӯ риъоя шавад, амали мазкурро ибодату бандагӣ номида мешавад, зеро ибодате ки ки дар он ширк вучуд дошта бошад (барои Худо шарик ҳамто қарор додани чизе), ибодати мазкур нодуруст буда, Аллоҳ таъоло онро қабул нахоҳад кард.

Ҳамон шахсеро метавон бандаи Худо гуфт, ки ӯ

Худоро воқеан бо тавҳидаш ибодат карда бошад, вале ҳар касе дар ибодати Худо чизеро шарик ва ҳамто қарор диҳад, шахси мазкур бандаи Худо намебошад.

Аз ин ҷо фаҳмида мешавад, ки ба якаву ягонагии Аллоҳ таъоло эътиқод кардан ва дар баробари ӯ шарикӣ ҳамто қоиладан, шартӣ қабули ибодатҳо дар назди Худо мебошад. Илова бар ин анҷом додани ибодат бояд мувофиқи шариъат (қавонин Ислом) ва суннати Паёбари Худо (саллаллоҳу алайҳи васаллам) сурат гирад.

Барои қабул шудани ҳар амал дар назди Худо ду шартӣ зерин лозим аст: **Аввал** ин ки банда фақат Худои якторо ибодат намояд. **Дуввум** ин ки тибқи фармудаи Худо ва Паёмбар ибодат намояд, чи тавре ки Худованд мегӯяд: *«Оре ҳар касе ки сари таслим барои Худо фуруд овар (дар ибодати Худо тавҳид ва ихлос намояд) ва ӯ накӯкор бошад, (пайрави расули Худо (саллаллоҳу алайҳи васаллам) бошад) пас аҷру подоши ӯ дар назди Парвардигораш буда, онҳоро ҳеҷ хавфу тарс ва ғамгиние фаро намегирад.»*(Бақара-112)

Ширк

Ширк муқобили имон овардан ба улуҳияти Худованд мебошад, вақте ки, имон овардан ба улуҳияти Худованд ва парастидани

ягонагии ӯ аз бузургтарин вочибот бошад,
пас барои Худованд шарикӯ ҳамто қарор
додан бузургтарин гуноҳ ба шумор меравад,
ки Худованд онро намеомурзад. Аллоҳ
таъоло мегӯяд:

*«Ҳароина Худованд касеро, ки ба ӯ ширк орад,
намеомурзад ва гайри ширк дигар гуноҳонро
барои касе ки хоҳад мағфират менамояд.»*
(Нисо-48)

Инчунин дар ҷои дигар фармуда:
«Ҳамоно ширк гуноҳи бузург аст.» (Луқмон-13)
Вақте ки аз Паёмбари Худо (саллаллоҳу
алайҳи васаллам) пурсиданд, кадом гуноҳ дар
назди Худо бузургтар аст? Паёмбар
(саллаллоҳу алайҳи васаллам) гуфт:
*«Бузургтарин гуноҳ ин аст, ки барои Худо
шарик ва ҳамто қарор бидиҳӣ дар ҳоле ки ӯ
туро офаридааст.»*

Ширк ҳама тоъатҳои инсонро фосиду
вайрон намуда, сабабгори ин мешавад, ки
соҳибаш дар оташи дӯзах ҷовидона месӯзад,
Худованд мефармояд:
*«Ва агар ба Худо шарикӯ анбоз биёваранд
ҳароина маҳв хоҳад шуд подоши савоби
аъмолашон.»* (Анъом-88)

*«Ҳамоно касе ки ба Худо ширк меорад, яқинан
Худованд бихиштро бар ӯ ҳаром гардонда,
ҷойгоҳи ӯ дӯзах мебошад.»* (Моида-72)

Ширк ду қисм аст;
Яке ширки акбар (бузург).
Дуввумӣ ширки асғар (хурд).

Шикри акбар ин аст, ки банда яке аз ибодатхоро барои ғайри Худо анҷом диҳад бино бар ин ҳар қавлу амали писандидае ки барои Худо карда шавад, тавҳид ва имон номида мешавад ва агар он амали мазкурро барои ғайри Худо анҷом дода шавад, пас он қавлу амал ширку куфр ба ҳисоб меравад, монанди ин ки банда аз ғайри Аллоҳ таъоло ризку рӯзи, саломатӣ ва тандурӯсӣ бипурсад ва ё барои ғайри Худо сачда кунад. Худованд дар ин маврид мефармояд:

«Ва гуфта аст Парвардигоратон, дуо кунед маро то қабул кунам дуоятонро.» (Ғофир-60)

«Ва бар Худо таваккал намоед, аар муъмини воқеъ ҳастед.» (Моида-23)

«Баъд аз ин барои Худо сачда ва ибодат намоед.» (Наҷм-62)

Чун дуо кардан, таваккал намудан, сачда кардан аз ибодатҳои фармудаи Худост, аз ин рӯ касе, ки ин амалхоро фақат барои Худо анҷом диҳад, муъмини муваҳҳид (яктопараст) буда ва касе ки ибодатҳои мазкурро барои ғайри Худо иҷро намояд, мушрик ва кофир мебошад. Ширки асғар: Ҳар қавлу амале ки сабаби

расидан бар ширки акбар бошад, ширки асғар номида мешавад, монанди ихтиёр кардани масҷид дар қабристон. Ба ин тариқа, ки намозро дар қабристон гузорад ё дар дохили қабристон масҷиде бино кунад, тамоми ин корҳо дар Ислом ҳаром буда, кунандаш аз раҳмати Худо ронда шуда, мавриди лаънати Аллоҳ таъоло қарор мегирад, зеро ки Расули Худо (саллаллоҳу алайҳи васаллам) гуфта аст: *«Лаънати Худо бар яҳудон ва насрониён, қабри паёмбаронашонро масҷид қарор доданд.»* (Ба ривояти Бухорӣ ва Муслим)

Бино бар ин ихтиёр намудани қабрҳо барои саҷда кардану намоз хондан ҳаром буда, гуноҳи бузург мебошад, зеро ки амали мазкур муҳолифи ақидаи саҳеҳи исломӣ буда авоқиби хатарнок дорад.